

gammelkendte Sygdom, som fordi man vil afsvampe mod Skimmelsvamp.

Efter 5 Aars Slendrian og Langsomlighed er Staten endelig naaet saa langt, at den kan sige det samme, som Handelen har vidst Besked med og praktiske Landmænd har vidst Besked med hele Tiden. Kunde sligt ikke gøres lidt hurtigere, og burde der ikke være lidt mere Dygtighed til Stede hos de Folk, der lønnes for at give Landbruget Besked angaaende Bekæmpelse af Plantesygdomme? Hvilken Autoritet har disse Folk? I hvor stor Udstrækning bliver der afsvampet selv efter den Anvisning, der nu gives fra Forsøgsstationerne? En Mand som Professor C. Ferdinandsen, der er Landbrugsministeriets tilsynsførende med Plantesygdomme, vilde jo nok kunne underskrive, formoder jeg, at vort aarlige Tab ved Sygdomme, der kan undgaas indenfor Planteavlens, kan andrage ca. 100 Mill. Kr., eller i hvert Fald paa det nærmeste det Beløb.

Naar vort fra Arilds Tid nedarvede Skildpadde-Tempo nu gør det nødvendigt, at der endnu udkræves nogle Aartier for at faa rent Bord i dette Forhold, hvorfor saa ikke indrømme, at der bør tales stilsfærdigt om de daarlige Forhold i Landbruget, saa længe Landbruget selv i saa høj Grad er Skyld deri? Man kan ikke kaste med Sten paa Industrien, som man gør det fra Landbrugets Side, ikke fordi jeg vil bestride, at Stenene ikke i mange Tilfælde rammer rigtigt, men man kan ikke gøre det, naar man bor i et saa stort Glashus, som Landbruget gør baade paa det ene og det andet Omraade.

Frivillighedens Vej er jo for Partiet Venstre en højt vurderet Frase. Praktisk udført betyder det, at en Mand skal have Lov til enten at sidde i Armød, naar han ikke foretager sig de Skridt, som han formaar, og som er nødvendige for en Forbedring af hans økonomiske Forhold, eller ogsaa er det i Virkeligheden en ganske tom Frase, fordi det kommer an paa, hvorledes Staten støtter og griber ind.

Fra Tid til anden hører man spage Røster om, at en Reorganisation af Forsøgsvesenet, respektive Forsøgsarbejdet, nok vilde være paa sin Plads; men det er farlig Tale, og derfor lyder den saa sagte, saa sagte. Men kan det ikke give Anledning til Mistanke, at hver Gang der er Tale om udenlandske Forsøgsresultater i den ene eller den anden Retning, saa farer vore hjemlige Autoriteter op og raaber op om, at hvad der passer for Udlandet, passer ikke for os? Mon det ikke undertiden er saa-

ledes, at det navnlig ikke passer vore lønnede Forsøgsmænd, at det er dem ubekvem, at der er Mulighed for at finde Vej udenom dem. Forsøgsmændenes Interesse ligger selvfølgelig i, at det er dem, der udfører Arbejdet, saa der kan komme godt med Statsstøtte enten ved Statens Forsøgsstationer eller gennem Landboforeningerne ved Statstilskud.

Det danske Landbrug er jo omgærdet af et mægtigt statsprotektionistisk Befæstningsværk, og Forsøgsmændenes personlige Reklame ses i Renkultur ved de aarlige provinsielle Planteavlsmøder. I Odense staar Konsulenterne fra de andre Landsdele op og roser den fynske Konsulent, i det hele de fynske Forsøgsfolk, i Aarhus roser Fynboerne og Sjællænderne de jydskke, og naar man saa endelig kommer til det sjællandske Planteavlsmøde, saa er Idyllen fuldkommen, saa er der ingen Grænser for den Taknemmelighed, man staar i til de sjællandske Forsøgsmænd. Det er de samme Navne, der gaar igen overalt, det er den samme Kamarilla.

Ingen af Forsøgskredsen er interesseret i at meddele Landbruget, at de Resultater, de er kommet til, kunde vi ofte have haft mange Aar i Forvejen, hvis vi havde taget dem fra et eller andet Land, hvor man allerede for længst har gjort disse Erfaringer og klarlagt dem gennem trykte Beretninger. Det er sikkert ikke undgaaet ærede Medlemmers Opmærksomhed, at der altid raibes op om, hvor daarlige en Støtte Forsøgsarbejdet har fra Staten, der stilles for faa Penge til Disposition. Ja, men andre Lande laver jo ogsaa Forsøg, og det Standpunkt, at hvad der passer for andre Forhold, passer ikke for vore, viser sig maaske nok ved nærmere Betragtning at have Gylighed i mange Tilfælde, men det har absolut ingen Almengyldighed.

Naar Talen er om Landbrugsprodukter, holder man af at sige, at det for Danmarks Vedkommende maa være Kvaliteten, der kommer i første Linie. Dette er utvivlsomt rigtigt, men jeg tror, at dette gælder ogsaa vor Stab af Forsøgsmænd. Et Land som Sverige er stærkt paa Vej til at løbe forbi os, fordi man derovre har en Stab af fuldt uddannede Forsøgsmænd, hvorved jeg forstaaer Forsøgsmænd med skolet videnskabelig Uddannelse, parret med praktisk Duelighed, nota bene Mænd, som ogsaa har gode Sprogkundskaber, saa de magter at holde sig à jour med Udlandets Erfaringer og ikke behøver at feje disse til Side med en flot Bemærkning, medens den egentlige Grund ligger i, at de er afskaaret fra at faa Kend-